

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. lapkričio 29 d.*

Byloje T-33/02

Britannia Alloys & Chemicals Ltd, įsteigta Gravesend (Jungtinė Karalystė),
atstovaujama *solicitors* S. Mobley, H. Bardell ir M. Commons,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Wainwright ir F. Castillo de la Torre,
nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl prašymo 2001 m. gruodžio 11 d. Komisijos sprendimą 2003/437/EB dėl pagal EB sutarties 81 straipsnį ir EEE sutarties 53 straipsnį pradėtos procedūros (Byla COMP/E-1/37.027 – Cinko fosfatas) (OL 2003, L 153, p. 1) panaikinti iš dalies arba papildomo prašymo sumažinti ieškovei paskirtos baudos sumą,

* Proceso kalba: anglų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(penktoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė P. Lindh, teisėjai R. García Valdecasas ir J. D. Cooke,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. liepos 1 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Faktinės aplinkybės

1 Pagal Anglijos teisę įsteigta bendrovė *Britannia Alloys & Chemicals Ltd* (toliau – ieškovė arba *Britannia*) yra Australijos bendrovės *M. I. M. Holdings Ltd* (toliau – MIM) dukterinė įmonė. 1993 m. spalio mėn. *Pasminco Europe (ISC Alloys) Ltd* savo veiklą cinko sektoriuje pardavė MIM, kuri ją perleido *Britannia*. Ši įmonė gamino ir prekiaavo iš cinko pagamintais produktais, įskaitant ir cinko fosfatą.

1997 m. kovo mėn. *Trident Alloys Ltd* (toliau – *Trident*), *Britannia* valdybos įkurta nepriklausoma bendrovė perpirko *Britannia* veiklą cinko sektoriuje už 14 359 072 svarų sterlingų (GBP). *Britannia* vis dar veikia kaip MIM dukterinė įmonė, tačiau nevykdo jokios ūkinės veiklos ir neturi jokių pajamų.

- 2 Nors cheminės formulės gali truputį skirtis, cinko ortofosfatai yra homogeninis cheminis produktas, apibūdinamas bendru pavadinimu „cinko fosfatas“. Cinko fosfatas, kuris gaunamas iš cinko oksido ir fosforo rūgšties, yra dažnai naudojamas kaip antikorozinis mineralinis pigmentas dažų pramonėje. Rinkoje juo prekiaujama arba kaip standartiniu cinko fosfatu, arba kaip modifikuotu ar „aktyvuotu“ cinko fosfatu.
- 3 2001 m. didžiąją pasaulinės cinko fosfato rinkos dalį užėmė šie penki Europos gamintojai: *Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG* (toliau – *Heubach*), *James M. Brown Ltd* (toliau – *James Brown*), *Société Nouvelle des Couleurs Zinciques SA* (toliau – *SNCZ*), *Trident* (anksčiau – *Britannia*) ir *Union Pigments AS* (anksčiau – *Waardals AS*) (toliau – *Union Pigments*).
- 4 1998 m. gegužės 13–14 d. Komisija pagal 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17 Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties 85 ir 86 straipsnius (OL 1962, 13, p. 204), 14 straipsnio 2 dalį tuo pačiu metu ir be išpėjimo atliko tyrimus *Heubach*, *SNCZ* ir *Trident* patalpose. 1998 m. gegužės 13–15 d., gavusi Komisijos prašymą, taikant EEE sutarties 23 protokolo 8 straipsnio 3 dalį, pagal ELPA narių susitarimo dėl Priežiūros tarnybos ir Teisingumo Teismo įkūrimo 4 protokolo II skyriaus 14 straipsnio 2 dalį Europos laisvos prekybos asociacijos (ELPA) Priežiūros tarnyba tuo pačiu metu ir be išpėjimo atliko tyrimus *Union Pigments* patalpose.

5 2001 m. gruodžio 11 d. Komisija priėmė sprendimą 2003/437/EB dėl pagal EB 81 straipsnį ir EEE sutarties 53 straipsnį pradėtos procedūros (Byla COMP/E-1/37.027 – Cinko fosfatas) (OL 2003, L 153, p. 1). Į sprendimą, kuris buvo perduotas atitinkamoms įmonėms ir kuris yra pridėtas prie išškinio (toliau – ginčijamas sprendimas), turi būti atsižvelgta šio sprendimo priėmimo tikslais. Šis sprendimas tam tikrais aspektais skiriasi nuo to, kuris buvo paskelbtas *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

6 Ginčijamame sprendime Komisija nurodo, kad kartelis, kuris sujungė *Britannia* (nuo 1997 m. kovo 15 d. – *Trident*), *Heubach*, *James Brown*, *SNCZ* ir *Union Pigments*, egzistavo nuo 1994 m. kovo 24 d. iki 1998 m. gegužės 13 d. Kartelis apsiribojo standartiniu cinko fosfatu. Pirma, kartelio nariai susitarė dėl rinkos padalijimo su pardavimo kvotomis gamintojams. Antra, kiekviename susirinkime jie nustatydamo „minimalias“ arba „rekomenduojamas“ kainas, kurių paprastai laikėsi. Trečia, tam tikra dalimi egzistavo pasidalijimas klientais.

7 Ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nustatyta:

„1 straipsnis

Britannia <...>, *Heubach* <...>, *James* <...> *Brown*, (*SNCZ*), *Trident* <...> ir (*Union Pigments*) pažeidė Sutarties 81 straipsnio 1 dalies ir EEE sutarties 53 straipsnio 1 dalies nuostatas, dalyvaudamos nuolatiniam kartelyje ir (arba) suderintuose veiksmuose cinko fosfato rinkoje.

Pažeidimas buvo daromas tokiu laikotarpiu:

<...>

b) dėl *Britannia* <...>: nuo 1994 m. kovo 24 d. iki 1997 m. kovo 15 d.

<...>.

3 straipsnis

Už 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą skiriamos tokios baudos:

a) *Britannia* <...>: 3,37 milijono eurų;

b) <...> *Heubach* <...>: 3,78 milijono eurų;

c) *James* <...> *Brown* <...>: 940 000 eurų;

d) (SNCZ): 1,53 milijono eurų;

e) *Trident* <...>: 1,98 milijono eurų;

f) (*Union Pigments*): 350 000 eurų.

<...>“

- 8 Baudos dydžiui apskaičiuoti Komisija sukūrė metodiką, pateiktą Baudų nustatymo, remiantis Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalimi ir EAPB Sutarties 65 straipsnio 5 dalimi, metodo gairėse (JO 1998, C 9, p. 3, toliau – gairės) ir 1996 m. liepos 18 d. pranešime dėl baudų nenustatymo ar jų dydžio sumažinimo bylose dėl kartelių (OL 1996, C 207, p. 4, toliau – pranešimas dėl bendradarbiavimo).
- 9 Komisija pirmiausiai nusprendė, kad ieškovei tinkama pagrindinė bauda yra 3,75 mln. eurų (ginčijamo sprendimo 313 konstatuojamoji dalis). Vėliau ji nurodė ribas, kurių pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį kiekvienai atitinkamai įmonei nustatyta bauda negali viršyti. Nustatydama ne didesnę kaip 10 % praėjusių verslo metų metinės apyvartos baudą, numatytą minėtoje nuostatoje, Komisija dėl ieškovės „atsižvelgė į jos bendrą verslo metų apyvartą iki 1996 m. birželio 30 d., kuri atspindėjo naujausius duomenis už ištisus verslo metus vykdant normalią veiklą“ (345 konstatuojamosios dalies 196 išnaša). Kadangi ši apyvarta buvo 55,7 mln. eurų (50 konstatuojamoji dalis), aukščiausia baudos riba buvo nustatyta apie 5,5 mln. eurų. Kadangi baudos suma iki pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo buvo mažesnė už šią ribą, Komisija jos nesumažino.
- 10 Galiausiai Komisija sumažino baudą ieškovei 10 % pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo (366 konstatuojamoji dalis). Galutinis ieškovei paskirtos baudos dydis siekė 3,37 mln. eurų (370 konstatuojamoji dalis).

Procesas ir šalių reikalavimai

- 11 Ši byla buvo pradėta ieškovės ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2002 m. vasario 21 d.
- 12 Remiantis teisėjo pranešėjo posėdžio pranešimu Pirmosios instancijos teismas (penktoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones, paragino Komisiją atsakyti į raštu pateiktą klausimą dėl rinkos apibrėžimo ir pateikti pilną 1999 m. balandžio 23 d. *Trident* pareiškimo dėl kartelio versiją. Komisija į šiuos prašymus atsakė per nustatytą terminą.
- 13 2004 m. liepos 1 d. buvo išklaustyti šalių žodiniai pasisakymai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.
- 14 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:
 - visų pirma panaikinti tą ginčijamo sprendimo 3 straipsnio dalį, kuri yra su ja yra susijusi,
 - papildomai prašo pakeisti ginčijamo sprendimo 3 straipsnį, labai sumažinant jai paskirtos baudos dydį,
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

15 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

- atmesti ieškinį,

- priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

16 Ieškovė remiasi vieninteliu ieškinio pagrindu. Šį pagrindą sudaro trys dalys, kuriose ieškovė nurodo, kad Komisija, remdamasi ieškovės verslo metų, pasibaigusių 1996 m. birželio 30 d., apyvarta apskaičiuojant maksimalias 10% nuo apyvartos baudos ribas, pažeidė:

- Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir proporcingumo principą,

- vienodo požiūrio principą,

- teisinio saugumo principą.

Dėl pirmos dalies, susijusios su Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies ir proporcingumo principo pažeidimu

Šalių argumentai

- 17 Ieškovė tvirtina, kad Komisija pažeidė Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį, kadangi, apskaičiuodama maksimalias 10 % nuo apyvartos baudos ribas, ji atsižvelgė ne į iki ginčijamo sprendimo priėmimo buvusių verslo metų apyvartą.
- 18 Ieškovė mano, kad ši nuostata suteikia dvi galimybes nustatyti įmonei skirtiną baudą. Komisija galėjo taikyti baudą nuo 1000 eurų iki 1 mln. eurų arba didesnę, bet ne didesnę kaip 10 % „praėjusių verslo metų“, t. y. prieš sprendimo skirti baudą priėmimąėjusių verslo metų, metinės apyvartos. Ieškovė pabrėžia, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies tekstas yra aiškus ir nedviprasmiškas, kadangi Komisija, nustatydamas maksimalias 10 % nuo apyvartos baudos ribas, turi atsižvelgti į praėjusių verslo metų metinę apyvartą. Komisija neturi diskrecijos nustatydamas šias ribas atsižvelgti į kitų verslo metų metinę apyvartą. Ieškovė priduria, kad jei atitinkamos įmonės apyvarta neviršija 10 mln. eurų, Komisija negali nustatyti didesnės nei 1 mln. eurų baudos pagal 15 straipsnio 2 dalies antrą dalį, kadangi tokios baudos suma tikrai peržengs 10 % ribą.
- 19 Ieškovė tvirtina, kad šioje byloje Komisija klaidingai panaudojo verslo metų, pasibaigusių 1996 m. birželio 30 d., metinės apyvartos duomenis apskaičiuodama

maksimalias 10 % nuo apyvartos jai taikomos baudos ribas (ginčijamo sprendimo 345 konstatuojamosios dalies 196 išnaša). Praėję verslo metai, į kuriuos turėjo būti atsižvelgta apskaičiuojant ribą 2001 m. gruodžio 11 d. ginčijamame sprendime, yra 2001 m. birželio 30 d. pasibaigę verslo metai. Ieškovė nurodo, kad ji tuo metu nevykdė ūkinės veiklos, ir todėl jos apyvarta buvo nulinė. Ji mano, kad Komisija negalėjo jai nustatyti baudos, didesnės nei 1 mln. eurų, pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies antrąją dalį. Ji turėjo taikyti pirmą šios nuostatos dalį ir taikyti jai baudą nuo 1000 eurų iki 1 mln. eurų. Ieškovė nurodo, kad tai, jog ji neturėjo jokių pajamų praėjusiais verslo metais, negali pakeisti reikalavimo, pagal kurį Komisija, nustatydamą 10 % ribą, turi atsižvelgti būtent į šiuos verslo metus. Jei Komisija nuspręstų taikyti 1 mln. eurų baudą, ji turėtų sumažinti šią baudą tam tikru procentiniu dydžiu pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, t. y. 10 %, ir taikyti 900 000 eurų baudą.

- 20 Iš teismo praktikos matyti, kad „praėję verslo metai“ Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies prasme yra atitinkamos įmonės „paskutiniai ištisi metai“ (2000 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją*, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ir T-104/95, Rink. p. II-491, 5009 punktą). Gairėse vartojami terminai „verslo metai“ arba „ataskaitiniai metai“ (5 punkto a papunktis) kaip termino „paskutiniai ištisi metai“ sinonimai vartojamam minėtame Pirmosios instancijos teismo sprendime *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją*, nurodančiam paskutinius ištikus finansinius metus apskaitai.

- 21 Dublike ieškovė ginčija Komisijos tvirtinimą, kad Pirmosios instancijos teismas neturėtų apsiriboti pažodiniu Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies aiškinimu, tačiau turėtų remtis ir istoriniu bei teleologiniu metodais. Pagal nusistovėjusią

teismų praktiką pažodinio aiškinimo metodas tinka tuomet, kai nuostatos tekstas yra aiškus ir nedviprasmiškas ir kai jis akivaizdžiai susijęs su nagrinėjama situacija (2000 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-245/97, Rink. p. I-11261, 72 punktas ir 2001 m. spalio 4 d. Sprendimo *Bowden ir kt.*, C-133/00, Rink. p. I-7031, 38–44 punktai; generalinio advokato H. Mayras išvados byloje, kurioje 1980 m. vasario 28 d. buvo priimtas Teisingumo Teismo sprendimas *Fellinger*, 67/79, Rink. p. 535, 547 punktas). Šioje byloje Komisija pati pripažino, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalis yra aiški, atsiliepime į ieškinių nurodydama, kad „15 straipsnio 2 dalyje esanti nuoroda į praėjusius verslo metus logiškai nurodo prieš sprendimo skirti baudą priėmimą ėjusius metus“.

- 22 Be to, Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies pažodinis aiškinimas atitinka Bendrijos teisės aktų leidėjo tikslus. Nuoroda į praėjusius verslo metus šioje nuostatoje, o ne, pavyzdžiui, į prieš pažeidimą ėjusių metų apyvartą, rodo, jog įstatymų leidėjas norėjo užtikrinti galimo poveikio įmonei ir baudos proporcingumo vertinimą, atsižvelgiant į įmonės finansinę situaciją tuo metu, kai jai buvo paskirta bauda. Iš tikrųjų ieškovė mano, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalis skirta būtent tokiems atvejams, kaip nagrinėjamas šioje byloje, kai už pažeidimą atsakinga įmonė toliau vykdo savo veiklą, tačiau turi labai mažą ekonominę galią, palyginti su ta galia, kurią ji turėjo pažeidimo padarymo metu, ir todėl jai negali būti paskirta nepagrįstai didelė ir neproporcinga bauda.

- 23 Ieškovė prieštarauja Komisijos argumentams, pagal kuriuos Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies jos išaiškinimas yra būtinas siekiant užtikrinti, kad paskirta bauda darytų didelį atgrasantį poveikį. Pirmiausia ji ginčija, kad ši nuostata grindžiama prielaida, jog įmonės apyvarta per prieš sprendimo priėmimą ėjusius verslo metus pakankamai atspindi jos apyvartą pažeidimo padarymo metu. Ji mano, jog negalima tvirtinti, kad teisės aktų leidėjas rėmėsi tokia prielaida ir kad praėjusių

verslo, o ne, pavyzdžiui, paskutinių pažeidimo metų pasirinkimas rodo, jog tikslas yra galimo poveikio įmonei ir baudos proporcingumo įvertinimas, atsižvelgiant į įmonės finansinę situaciją paskiriant baudą. Taip pat, atsakydama į Komisijos argumentus, kad 1 mln. eurų bauda yra per maža, ieškovė nurodo, kad tokia suma 1998 m. gruodžio 9 d. Komisijos sprendime 1999/271/EB dėl procedūros pagal EB sutarties 85 straipsnį (IV/34.466 – Graikijos keltai) (OL 1999, L 109, p. 24, toliau – Sprendimas dėl Graikijos keltų) buvo laikoma darančia didelį atgrasantį poveikį. Be to, ji tvirtina, kad Komisijos argumentas dėl įmonės apyvartos slėpimo rizikos, siekiant išvengti didesnės baudos skyrimo, yra netinkamas šioje byloje, kadangi nebuvo patvirtinta, kad ieškovė būtų taip elgusis. Ji mano, kad Pirmosios instancijos teismas savo nagrinėjimą turėtų apriboti faktais, kurie matyti iš šioje byloje pateiktos medžiagos.

24 Ieškovė ginčija Komisijos tvirtinimą, kad ji, remdamasi teismų praktika, Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį išaiškino siekdama užtikrinti jos veiksmingumą. Ji mano, kad Komisijos nurodyta teismų praktika, nustatanti, kad skiriant baudą įmonių susivienijimui ar įmonei, veikiančiai savo vardu, 10 % riba turi būti apskaičiuojama pagal bendrą susivienijimo narių apyvartą, yra netinkama. Šioje teismų praktikoje terminui „apyvarta“ suteikta reikšmė tinkama tik atitinkamų bylų kontekste.

25 Ankstesnėje savo praktikoje Komisija laikėsi principo, pagal kurį pagrindinės baudos nustatymas ir 10 % ribos taikymas yra atskiri baudos dydžio nustatymo etapai, ir ji netaikydavo šios ribos metams, artimiausiems tiems metams, kuriais įmonė padarė pažeidimą, jei būdavo didelis skirtumas tarp praėjusių verslo metų apyvartos ir jos dydžio darant pažeidimą. Be to, 2001 m. liepos 18 d. Sprendime 2002/271/EB dėl

EB 81 straipsnio ir EEE sutarties 53 straipsnio taikymo procedūros (Byla COMP/E-1/36.490 – Grafito elektrodai) (OL L 100, p. 1) Komisija pagrindinę baudą turėjo nustatyti remdamasi *UCAR International* 1998 m., t. y. prieš pažeidimo užbaigimąėjusių metų, apyvarta, t. y. 1022 mln. eurų. Nors *UCAR* 2000 m., t. y. prieš sprendimo priėmimąėjusių metų, apyvarta buvo mažesnė 181 mln. eurų už jos 1998 m. apyvartą, Komisija 10% ribą taikė 2000 m. apyvartai.

- 26 Ieškovė priduria, kad Komisija, apskaičiuodama maksimalias 10% nuo apyvartos baudos ribas ir remdamasi kitų nei praėję verslo metai duomenimis, priimdama sprendimą neatsižvelgė į jos finansinę situaciją, ir todėl pažeidė proporcingumo principą. Šis principas reikalauja, kad bet kokie Komisijos veiksmai neperžengtų būtinumo ribų teisėtiems tikslams pasiekti (1985 m. rugsėjo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Man (Sugar)*, 181/84, Rink. p. 2889, 20 punktas). Komisijos sprendimas šiuo atveju taikyti 10% ribą ieškovės verslo metams, niekaip nesusijusiems su jos dabartine finansine situacija, apskaičiuota remiantis priimant sprendimą buvusią apyvarta, rodo, kad paskirta bauda neatspindi jos ekonominės galios ir yra neproporcinga. Ieškovė primena, kad sprendimo priėmimo metu ji neturėjo jokių pajamų ir kad nagrinėjama bauda yra daug didesnė už jos dabartinį turimą, t. y. 1,9 mln. eurų pagal 2001 m. birželio 30 d. pasibaigusį finansinių metų apskaitą.

- 27 Pirmiausia Komisija primena, kad ieškovė yra atsakinga už nagrinėjamą pažeidimą ir kad priimant ginčijamą sprendimą ji vis dar vykdė veiklą. Todėl reikėjo jai paskirti baudą (ginčijamo sprendimo 242–250 konstatuojamosios dalys) (1991 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Enichem Anic prieš Komisiją*, T-6/89, Rink. p. II-1623, 236 punktas).

- 28 Komisija pripažįsta, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje esanti nuoroda į praėjusius verslo metus „logiškai remiasi iki sprendimo skirti baudą priėmimo ėjusiais metais“. Vis dėlto ji tvirtina, kad jei praėjusių verslo metų apyvarta pateikia visiškai neteisingą vaizdą dėl nagrinėjamos įmonės dydžio, ji gali atsižvelgti į atitinkamos įmonės ankstesnių metų apyvartą.
- 29 Komisija ginčija ieškovės pateikiamą visiškai pažodinį Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies aiškinimą. Iš teismo praktikos matyti, kad, net jei nuostatos tekstas, atrodo, yra aiškus, reikia atsižvelgti į nagrinėjamos nuostatos dvasią, bendrą struktūrą ir kontekstą (1963 m. vasario 5 d. Teisingumo Teismo sprendimas *van Gend en Loos*, 26/62, Rink. p. 3 ir 1973 m. vasario 21 d. sprendimas *Europemballage ir Continental Can prieš Komisiją*, 6/72, Rink. p. 215).
- 30 Kalbant apie nagrinėjamą atvejį, kai įmonės apyvarta yra nulinė, Komisija mano, kad norint įvertinti šios įmonės dydį ir ekonominę galią, ji galėjo atsižvelgti arba į grupės, kuriai priklausė minėta įmonė, arba į paskutinių metų, kai ji dar vykdė normalią ūkinę veiklą, apyvartą. Kadangi reglamentas remiasi „atitinkama įmone“, ji nusprendė, kad reikia pasirinkti antrąją galimybę. Abi galimybės kažkiek nukrypsta nuo Reglamento Nr. 17 teksto, tačiau tai jau yra leidęs Bendrijos teismas, o antroji galimybė tikriausiai yra palankiausia atitinkamai įmonei.
- 31 Taip pat Komisija nurodo keletą argumentų, pateisinančių jos pateiktą Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies išaiškinimą. Šiuo klausimu ji tvirtina, kad jos

išaiškinimas yra būtinas užtikrinant baudos didelį atgrasantį poveikį. Šiuo klausimu ji nurodo, kad jei įmonė vykdo veiklą iki galutinio sprendimo priėmimo, ji pati ir Reglamentas Nr. 17 remiasi prielaida, kad praėję verslo metai pakankamai atspindi tokią pačią įmonės apyvartą kaip ir tuo metu, kai buvo padarytas pažeidimas. Ieškovės pateiktas išaiškinimas paneigia didelio atgrasymo tikslą, ir todėl paskirtos baudos nebūtų veiksmingos.

- 32 Be to, Komisija tvirtina, kad jos pateiktas Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies išaiškinimas visiškai atitinka teismų praktiką. Pirma, Bendrijos teismas išaiškino šį reglamentą užtikrinant jo veiksmingumą. Antra, teismų praktika patvirtina ryšį tarp šios nuostatos ir įmonės realaus dydžio pažeidimo padarymo metu (žr., pavyzdžiui, 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Finnboard prieš Komisiją*, C-298/98 P, Rink. p. I-10157, 66 punktą, 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Finnboard prieš Komisiją*, T-338/94, Rink. p. II-1617, 282 punktą ir 1994 m. vasario 23 d. Sprendimo *CB ir Europay prieš Komisiją*, T-39/92 ir T-40/92, Rink. p. II-49, 136, 137 punktus).

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 33 Pirmiausiai primintina, kad ieškovė neginčija savo dalyvavimo kartelyje, nei jai inkriminuojamo EB 81 straipsnio pažeidimo, nei Komisijos pateikto pažeidimo sunkumo ir trukmės įvertinimo. Ji tik prašo panaikinti paskirtą baudą arba ją sumažinti, kadangi Komisija pažeidė Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį, paskirdama jai baudą, viršijančią šioje nuostatoje numatytą maksimalią 10 % nuo praėjusių verslo metų apyvartos baudos ribą.

- 34 Pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį Komisija gali taikyti įmonėms „baudas nuo 1000 iki 1000 000 apskaitos vienetų arba didesnes, bet ne didesnes kaip 10 % kiekvienos iš pažeidime dalyvaujančių įmonių praėjusių verslo metų metinės apyvartos <...>“.
- 35 Pagal teismų praktiką Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numačius 10 % ribą siekiama, kad baudos nebūtų neproporcingos įmonės dydžiui, ir ypač siekiama, kad nebūtų paskirtos baudos, kurių, kaip manoma, įmonės greičiausiai negalėtų sumokėti. Kadangi tik bendra apyvarta gali pateikti apytikslius duomenis šiuo klausimu, šią procentinę išraišką reikia suprasti kaip nuo bendros apyvartos (1983 m. birželio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Musique diffusion française ir kt. prieš Komisiją*, 100/80–103/80, Rink. p. 1825, 119 punktas).
- 36 Pridurtina, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies tikslas – suteikti Komisijai teisę skirti baudas, kad ji galėtų įgyvendinti savo priežiūros funkciją, kurią jai suteikia Bendrijos teisė (35 punkte minėto sprendimo *Musique diffusion française ir kt. prieš Komisiją* 105 punktas ir 2003 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją*, T-224/00, Rink. p. II-2597, 105 punktas). Ši funkcija apima pareigą nustatyti atskirus pažeidimus ir skirti už juos sankcijas bei užduotį vykdyti bendrą politiką, siekiant taikyti konkurencijos teisei Sutartyje įtvirtintus principus ir atitinkamai reguliuoti įmonių elgesį. Iš to matyti, kad Komisija turi užtikrinti baudų didelį atgrasantį poveikį (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją* 105–106 punktus).
- 37 Taip pat iš teismų praktikos matyti ir to neginčija šalys, kad „praėję verslo metai“ Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies prasme iš esmės reiškia kiekvienos atitinkamos įmonės paskutinius ištisis metus iki ginčijamo sprendimo priėmimo (20 punkte minėto sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją* 5009 punktas ir

2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Sarrió prieš Komisiją*, C-291/98 P, Rink. p. I-9991, 85 punktas).

- 38 Vis dėlto tiek iš sistemos, kuriai priklauso ši nuostata (žr. šio sprendimo 35–36 punktus), tiek iš 27 punkte minėtos teismų praktikos matyti, kad 10 % ribos taikymas pirmiausia reiškia, kad Komisija turi turėti duomenis apie prieš sprendimo priėmimąėjusių verslo metų apyvartą ir, antra, kad šie duomenys turi būti apie ištisus normalios ūkinės veiklos metus per 12 mėnesių.
- 39 Taip pat jei, pavyzdžiui, verslo metai pasibaigė prieš priimant sprendimą, tačiau dar nėra padaryta atitinkamos įmonės metinė atskaitomybė ar ji dar nebuvo perduota Komisijai, pastaroji taikydama Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį turi teisę ir netgi pareigą atsižvelgti į ankstesnių metų apyvartą. Be to, jei dėl reorganizavimo ar apskaitos sistemos pakeitimo įmonė už praėjusius verslo metus sudarė trumpesnį nei 12 mėnesių laikotarpio finansinę atskaitomybę, Komisija taikydama šią nuostatą turi teisę atsižvelgti į ankstesnių ištisų metų apyvartą.
- 40 Taigi tai nėra paprastas pasirinkimo tarp maksimalios 1 mln. eurų baudos ir ribos, nustatytos remiantis prieš sprendimo priėmimąėjusių metų apyvartą, klausimas.
- 41 Šioje byloje prieš 2001 m. gruodžio 11 d. ginčijamą sprendimąėję verslo metai yra nuo 2000 m. liepos 1 d. iki 2001 birželio 30 d. Tačiau ieškovė perleido savo veiklą cinko srityje 1997 m. ir nuo to laiko nevykdė jokios ūkinės veiklos (žr. šio sprendimo

1 punktą). Konkrečiai kalbant, ji nevykdė jokios veiklos nuo 2000 m. liepos 1 d. iki 2001 m. birželio 30 d., ir dėl to šiuo laikotarpiu neturėjo jokių pajamų.

42 Todėl priimdama sprendimą Komisija neturėjo duomenų apie ieškovės praėjusių verslo metų ūkinės veiklos apyvartą. Pirmosios instancijos teismas mano, kad ši situacija iš esmės nesiskiria nuo tos, kuri minėta šio sprendimo 39 punkte. Jei įmonė nevykdė ūkinės veiklos praėjusiais verslo metais, duomenys apie šio laikotarpio apyvartą nepateikia jokios informacijos apie minėtos įmonės galią, priešingai nei reikalauja teismų praktika (žr. šio sprendimo 35 punktą), ir todėl negali būti pagrindu, nustatant Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatytą ribą.

43 Dėl ieškovės argumento, kad šios ribos tikslas yra nustatyti galimą baudos poveikį įmonei atsižvelgiant į jos dydį tuo metu, kai ši bauda paskiriama, ir kad Komisija pažeidė proporcingumo principą (žr. šio sprendimo 22 ir 26 punktus), primintina, kad minėtos ribos specialus tikslas yra išvengti, kad baudos būtų neproporcingos įmonės dydžiui ir ypač kad nebūtų paskirtos baudos, kurių atitinkama įmonė negalėtų sumokėti (žr. šio sprendimo 35 punktą). 10% ribos taikymas įgyvendinant šį tikslą reiškia, kad atitinkama įmonė turi vykdyti komercinę veiklą baudos paskyrimo metu. Šioje byloje komercinis sprendimas perleisti ieškovės cinko įmonę *Trident*, užbaigti ieškovės veiklą negarinėjamoje rinkoje ir paskirstyti už šį perleidimą gautas pajamas, o ne pradėti naują komercinę veiklą, buvo priimtas 1997 m. Kadangi ieškovė savo komercinės veiklos vertę gavo įvykdžiusi šį perleidimą, ji negali remtis savo negalėjimu mokėti baudą dėl komercinės veiklos nevykdymo šiuo metu (žr. šio sprendimo 1 punktą). Tokiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas mano, kad nustatyti šią baudos ribą, remiantis ieškovės dydžiu prieš komercinių operacijų perleidimą, nebuvo neproporcinga.

- 44 Ieškovės negali remtis argumentais, pagal kuriuos iš Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies išaiškinimo matyti, kad Komisija visada gali paskirti 1 mln. eurų baudą – suma, kuri, jos manymu, daro didelį atgrasantį poveikį. Tai, jog Komisija ankstesnėje savo sprendimų praktikoje, esant tokioms aplinkybėms, kaip nagrinėjamos šioje byloje, manė, kad 1 mln. eurų bauda daro didelį atgrasantį poveikį, nereiškia, kad ji privalo laikytis šios pozicijos vėlesniuose sprendimuose. Pridurtina, kad gairės nurodo, jog galimos baudos už „labai sunkius“ pažeidimus gali viršyti 20 mln. eurų ir kad ieškovė neginčija, jog šioje byloje nagrinėjamas pažeidimas yra „labai sunkus“. Taigi Komisija turėjo teisę nuspręsti, kad 1 mln. eurų bauda yra nepakankama.
- 45 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad Komisija, nustatydamą Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatytą 10 % ribą, neprivalėjo remtis ieškovės verslo metų, pasibaigusių 2001 m. birželio 30 d., nuline apyvarta.
- 46 Taip pat reikia išsiaiškinti, ar Komisija, kaip ji tvirtina ginčijamame sprendime, turėjo teisę remtis 1996 m. birželio 30 d. pasibaigusių ieškovės verslo metų apyvarta ir neatsižvelgti į paskutinius verslo metus.
- 47 Komisija ginčijamame sprendime nurodo, kad, norėdama nustatyti 10 % ribą, ji atsižvelgė į bendrą ieškovės verslo metų, pasibaigusių 1996 m. birželio 30 d., apyvartą, kuri atspindėjo „naujausius duomenis už ištisus verslo metus vykdant normalią veiklą“ (žr. šio sprendimo 9 punktą). 1996 m. birželio 30 d. pasibaigusių ieškovės verslo metų apyvarta buvo 57,7 mln. eurų. Iš bylos medžiagos matyti (tai taip pat per posėdį patvirtino ir šalys), kad ieškovė iš tikrųjų vykdė normalią veiklą iki 1997 m. kovo mėn., t. y. tol, kol perleido savo cinko įmonę *Trident* (žr. šio

sprendimo 1 punktą). Be to, iš ieškovės finansinės atskaitomybės už verslo metus, pasibaigusius 1997 m. birželio 30 d., matyti, kad po šio perleidimo ieškovė vykdė ribotą veiklą, t. y. pirko cinką iš tiekėjų pagal ankstesnes sutartis ir perpardavė jį brangiau *Trident*. 1997 m. birželio 30 d. pasibaigusių ieškovės verslo metų apyvarta buvo 34,8 mln. GBP. Po jų ėjusiais metais ji baigė vykdyti šią veiklą, o 1998 m. birželio 30 d. pasibaigusių verslo metų apyvarta buvo 7,3 mln. GBP. Vėlesniais metais ji negavo jokių pajamų.

48 Kaip nurodyta šio sprendimo 38 punkte, norėdama nustatyti Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatytą ribą, Komisija turi turėti duomenis apie ištisus normalios ūkinės veiklos metus per 12 mėnesių.

49 Konstatuotina, kad net vykdant normalią veiklą įmonės apyvarta, palyginti su ankstesniais metais, gali stipriai, net iš esmės mažėti dėl įvairių priežasčių, pavyzdžiui, sunkios ekonominės situacijos, atitinkamo sektoriaus krizės, nelaimingo atsitikimo ar streiko. Vis dėlto, jei įmonė vykdė nors ir ribotą ūkinę veiklą ir turėjo pajamų per ištisus verslo metus, Komisija, norėdama nustatyti Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatytą ribą, turi atsižvelgti į įmonę tokią, kokia ji yra. Tokiose situacijose, kai nėra jokių duomenų apie tai, kad įmonė nutraukė savo komercinę veiklą ar nuslėpė savo tikrąją apyvartą, siekdama išvengti didelės baudos, Pirmosios instancijos teismas mano, kad Komisija, remdamasi naujausiais duomenimis apie ištisų metų vykdant ūkinę veiklą apyvartą, privalo nustatyti maksimalią baudos ribą.

50 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas mano, kad 1996 m. birželio 30 d. pasibaigę verslo metai ieškovei yra paskutiniai „ištisi“ metai 20 punkte minėto sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją* (5009 punktą) prasme. 1997 m.

birželio 30 d. pasibaigusiais verslo metais ieškovė vykdė normalią ūkinę veiklą tik devynis mėnesius, t. y. iki perleidimo *Trident* 1997 m. kovo mėn. Iš tikrųjų nuo 1997 m. kovo mėn. pabaigos ieškovė pradėjo savo ūkinės veiklos perleidimo procedūras. Tačiau ji vis dar vykdė savo veiklą paskutinį 1997 m. ketvirtį, apsiribodama cinko pirkimu pagal ankstesnes sutartis ir jo perpardavimu brangiau. Pastaroji ieškovės veikla negali būti laikoma normalia ūkine veikla, kadangi pagal cinko įmonės perleidimo sutartį ieškovė veikė kaip tarpininkė tarp tiekėjo ir *Trident*. Taigi ši veikla nuo 1997 m. kovo mėn. turi būti laikoma kaip vykdoma remiantis apskaitos nuostatomis, įtrauktomis į cinko įmonės perleidimo sutartį.

- 51 Iš to matyti, kad 1996 m. birželio 30 d. pasibaigę verslo metai buvo paskutiniai ištisi metai, eję prieš ginčijamo sprendimo priėmimą Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies prasme, ir kad nustatydamas baudos ribą remdamasi šių metų duomenimis Komisija nepažeidė šios nuostatos.
- 52 Ieškovės argumentas dėl proporcingumo principo pažeidimo yra atmestinas dėl priežasčių, nurodytų šio sprendimo 43 punkte.

Dėl antros dalies, susijusios su vienodo požiūrio principo pažeidimu

Šalių argumentai

- 53 Grįsdama antrą ieškinio pagrindą dalį dėl vienodo požiūrio principo pažeidimo ieškovė nurodo du argumentus.

- 54 Pirmiausia ji tvirtina, kad apskaičiuodama 10 % baudos ribą, atsižvelgdama į kitus nei praėję verslo metai, Komisija nukrypo nuo savo ankstesnės praktikos, taip pažeisdama vienodo požiūrio principą. Ieškovė mano, kad anksčiau apskaičiuodama baudos ribas Komisija visada rėmėsi praėjusių verslo metų duomenimis. Ji nurodo, kad atitinkamai įmonei pardavus savo veiklą kitam ūkio subjektui pažeidimo laikotarpiu, Komisija ne taikydavo baudos ribą metų, kuriais ši įmonė dar vykdė veiklą, apyvartai, bet atsižvelgdavo į minėtos įmonės apyvartą per praėjusius verslo metus (1986 m. balandžio 23 d. Komisijos sprendimas 86/398/EEB dėl EEB sutarties 85 straipsnio taikymo procedūros (IV/31.149 – Polipropilenas) (OL L 230, p. 1) ir 1994 m. liepos 27 d. Komisijos sprendimas 94/599/EB dėl EB sutarties 85 straipsnio taikymo procedūros (IV/31.865 – PVC) (OL L 239, p. 14)). Ieškovė mano, kad Komisija teisingai konstatavo, jog taikant maksimalią 10 % baudos ribą ji neturi diskrecijos atsižvelgti į kitus nei prieš ginčijamą sprendimą ėjusius verslo metus.
- 55 Ieškovė nurodo, kad šio sprendimo 23 punkte minėtame sprendime Graikijos keltai, kuriame vienos iš atitinkamų įmonių, *Karageorgis*, praėjusių verslo metų apyvarta nebuvo žinoma, Komisija rėmėsi Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 1 dalimi ir paskyrė šiai įmonei 1 mln. eurų baudą. Ieškovė mano, kad jos situacija yra labai panaši į minėtos įmonės, kadangi jos abi prieš Komisijai priimant sprendimą seniai buvo pasitraukusios iš rinkos.
- 56 Antra, ieškovė tvirtina, kad Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą, kadangi nustatydamas baudos ribą ją traktavo kitaip nei *Union Pigments* ir SNCZ, nors jos situacija buvo tokia pati kaip ir šių įmonių. Nustatydamas *Union Pigments* ir SNCZ taikytinų baudų ribas, Komisija atsižvelgė į jų praėjusių verslo metų apyvartą, taip sumažindama jų baudas. Tačiau nustatydamas ieškovei taikytinos baudos ribą

Komisija rėmėsi ankstesnių metų apyvarta ir nesumažino jos baudos. Priimant ginčijamą sprendimą buvo atsižvelgta į *Union Pigments* ir SNCZ finansinę situaciją apyvartos požiūriu, o ieškovės atveju į tai nebuvo atsižvelgta.

- 57 Komisija atmets ieškovės argumentus dėl tariamo vienodo požiūrio principo pažeidimo.
- 58 Pirmiausia ji tvirtina nenukrypusi nuo savo ankstesnės praktikos šio principo pažeidimo atžvilgiu. Ji pripažįsta, kad paprastai, nustatydamas 10 % ribą, ji remdavosi atitinkamos įmonės apyvarta per verslo metus, ėjusius prieš sprendimo priėmimą. Ji nurodo, kad priešingai nei tvirtina ieškovė, taip elgėsi ne todėl, kad manė, jog negali remtis kitų verslo metų duomenimis, bet todėl, kad ji nebuvo susidūrusi su tokia situacija kaip šioje byloje, kai visą savo veiklą perleidęs kartelio narys toliau egzistavo juridiniu požiūriu. Komisija šiuo klausimu primena, kad ankstesnė jos praktika negali būti laikoma teisiniu pagrindu nustatant baudas konkurencijos srityje, kadangi tik Reglamentas Nr. 17 apibrėžia šį pagrindą (2002 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *LR AF 1998 prieš Komisiją*, T-23/99, Rink. p. II-1705, 234 punktas).
- 59 Antra, Komisija ginčija ieškovės argumento, pagal kurį ji skirtingai traktavo kitas tokioje padėtyje esančias įmones, pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 60 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką vienodo požiūrio principas yra pažeidžiamas tik tuo atveju, kai panašios situacijos yra vertinamos skirtingai arba skirtingos situacijos

yra vertinamos vienodai, išskyrus atvejus, kai toks vertinimas gali būti objektyviai pateisinamas (36 punkte minėto sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją* 69 punktas ir 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BPB de Eendracht prieš Komisiją*, T-311/94, Rink. p. II-1129, 309 punktas).

- 61 Pirmasis ieškovės argumentas dėl to, kad Komisija nukrypo nuo savo ankstesnės praktikos, yra nepagrįstas. Iš tikrųjų ieškovė nėra panašioje situacijoje kaip įmonės 54 punkte minėtose bylose, kadangi ji neturėjo jokių pajamų verslo metais,ėjusiais prieš ginčijamo sprendimo priėmimą. Todėl ji negali reikalauti būti vertinama taip pat, kaip ir įmonės ankstesnėse bylose.
- 62 Antrasis ieškovės argumentas dėl tariamos diskriminacijos tarp jos ir SNCZ bei *Union Pigments* taip pat atmestinas. Atsižvelgdamas į šio sprendimo 60 punkte minėtą teismų praktiką, Pirmosios instancijos teismas mano, kad ieškovės situacija aiškiai skiriasi nuo SNCZ ir *Union Pigments* situacijos. Pastarosios, skirtingai nei ieškovė, priimant skundžiamą sprendimą vis dar veikė cinko fosfato sektoriuje, o jų praėjusių verslo metų apyvarta aiškiai atspindėjo jų ekonominę galią. Kadangi ieškovės nulinės pajamos yra klaidinga informacija apie jos galią, Komisija turėjo teisę atsižvelgti į ankstesnių metų duomenis ir vertinti ieškovę skirtingai nei SNCZ ir *Union Pigments*.
- 63 Pridurtina, kad ieškovės argumentai dėl vienodo požiūrio principo pažeidimo paneigia faktą, kad jei Komisija nebūtų atsižvelgusi į ankstesnių verslo metų apyvartą, tai būtų buvusi aiški ir nepateisinama diskriminacija ieškovės naudai, ypač *Trident* atžvilgiu. Jei Komisija būtų apsiribojusi ieškovei skirdama 1 mln. eurų baudą už pažeidimą, kuris truko trejus metus (nuo 1994 m. kovo 24 d. iki 1997 m. kovo

15 d.), ši bauda atitiktų tik pusę *Trident* nustatytos baudos, kuri įsigijo ieškovės veiklą cinko srityje ir keturiolika mėnesių dalyvavo pažeidime kaip „teisių perėmėja“ (nuo 1997 m. kovo 15 d. iki 1998 m. gegužės 13 d.).

64 Todėl vienintelio ieškinio pagrindo antra dalis yra atmestina.

Dėl trečios dalies, susijusios su teisinio saugumo principo pažeidimu

Šalių argumentai

65 Ieškovė tvirtina, kad Komisija, atsižvelgdama į kitus nei prieš sprendimo priėmimąėjusius verslo metus nustatydamą 10 % ribą nuo apyvartos, pažeidė teisinio saugumo principą. Pagal šį principą įmonės turi galėti iš anksto planuodamos vykdyti savo veiklą. Priemonės, turinčios teises pasekmes, turėtų būti aiškios, o jų taikymas numatomas. Šis principas turi būti vertinamas ypač griežtai, kai jis susijęs su priemonėmis, turinčiomis finansines pasekmes, pavyzdžiui, baudų skyrimas (1987 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, 326/85, Rink. p. 5091, 24 punktas). Ieškovės manymu, teisinio saugumo principas reikalauja, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalis būtų aiškinama griežtai, t. y. 10 % riba turi būti visada taikoma prieš sprendimo skirti baudą priėmimąėjusių verslo metų duomenims. Jei Komisija turėtų diskreciją taikyti šią ribą ankstesnių verslo metų duomenims, įmonės negalėtų numatyti sankcijų, kurios joms galėtų būti paskirtos.

66 Ieškovė priduria, kad Komisijos pateiktas Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies išaiškinimas, pateisinantis leidimą pasirinkti metus, kurie daugiau ar mažiau atspindi atitinkamos įmonės ekonominę galią pažeidimo padarymo metu, kai praėjusių verslo metų apyvarta pateikia visiškai iškreiptą įmonės vaizdą, yra nepriimtinas teisinis nesaugumas įmonės, kurios apyvarta sumažėjo praėjusiais verslo metais, atveju. Ši įmonė niekaip negali nustatyti, ar Komisija atsižvelgs į kitų nei praėję verslo metai apyvartą ir kurių metų duomenys jai pasirodys tinkami. Vienintelis būdas užtikrinti teisinį saugumą yra remtis praėjusių metų duomenimis, nustatant ribą pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį.

67 Taip pat ieškovė mano, kad dėl to, jog ji tariamai neiškėlė šio klausimo atsakydama į prieštaravimus, negalima daryti išvados, kad ji numatė Komisijos vertinimą. Ji primena šiame atsakyme pabrėžusi, kad ji negalėjo būti patraukta atsakomybėn už kartelį ir kad Komisija už visą pažeidimo laikotarpį turėjo paskirti baudą *Trident*, kuri ekonominiu požiūriu perėmė ieškovės teises. Ieškovė taip pat nurodė, kad jei Komisija nuspręstų skirti jai baudą, maksimali jos suma būtų 1 mln. eurų, prieš ją sumažinant už bendradarbiavimą. Tokia bauda negali būti laikoma „simbolinė“ įmonei, kuri, kaip ir ieškovė, neturėjo jokių pajamų ir turėjo labai mažai turto. Atsakydama į prieštaravimus ji nepateikė savo nuomonės apie Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies išaiškinimą, kadangi ji manė, kad šios nuostatos tekstas yra aiškus ir privalomas.

68 Komisija mano, kad turi būti atmesta visa trečia ieškinio pagrindo dalis. Pirma, ji ginčija ieškovės argumentą, kad Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama siaurai. Antra, ji tvirtina, kad jos pateiktas šios nuostatos išaiškinimas buvo numatomas.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 69 Teisinio saugumo principas reikalauja, kad teisės nuostatos būtų aiškios ir tikslios, ir siekia užtikrinti iš Bendrijos teisės kylančių situacijų ir teisinių santykių numatomumą (1996 m. vasario 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Duff ir kt.*, C-63/93, Rink. p. I-569, 20 punktas ir 1997 m. spalio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją*, T-229/94, Rink. p. II-1689, 113 punktas).
- 70 Konstatuotina, kad nuostatos, nustatančios EB 81 straipsnio įgyvendinimą, ir ypač Reglamentas Nr. 17 bei gairės leidžia įmonėms tiksliai numatyti, kad bus paskirta bauda už Bendrijos konkurencijos teisės nuostatų pažeidimą ir kad baudos dydis bus nustatytas atsižvelgiant į pažeidimo sunkumą ir trukmę.
- 71 Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalis užtikrina, kad tuo atveju, kai bauda yra didesnė nei 1 mln. eurų, ji neviršys maksimalios 10 % ribos nuo praėjusių verslo metų apyvartos. Vis dėlto šios nuostatos aiškinimas ir taikymas priklauso nuo kiekvienos bylos aplinkybių ir, kaip nurodyta šio sprendimo 39 punkte, nuo absoliučios metinės finansinės atskaitomybės, įrodančios atitinkamą apyvartą, buvimo.
- 72 Be to, Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies taikymo pasekmės turi užtikrinti Reglamento Nr. 17 veiksmingumą.
- 73 Šioje byloje aiškiai buvo galima numatyti, kad ieškovei bus paskirta bauda už pažeidimą, kadangi ji dalyvavo pažeidime, kuris teismų praktikoje kvalifikuojamas

kaip „akivaizdus Bendrijos konkurencijos teisės pažeidimas“ (žr. šiuo klausimu 1995 m. balandžio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tréfilunion prieš Komisiją*, T-148/89, Rink. p. II-1063, 109 punktą ir 60 punkte minėto sprendimo *BPB de Eendracht prieš Komisiją* 303 ir 338 punktus). Taip pat buvo galima numatyti, kad ši bauda bus nustatyta atsižvelgiant į pažeidimo sunkumą ir trukmę ir kad ji bus keičiama remiantis atitinkamos įmonės situacija, įskaitant jos dydį, ekonominę galią ir galimas sunkinančias bei lengvinančias aplinkybes. Tačiau teisinio saugumo principas ieškovei negarantavo, kad jos ūkinės veiklos perleidimas leis jai išvengti baudos.

- 74 Priešingai nei tvirtina ieškovė, Komisija neturi diskrecijos taikyti 10 % ribą kitų nei prieš sprendimo priėmimąėjusių verslo metų duomenims. Komisija gali remtis ankstesnių verslo metų duomenimis tik ypatingais atvejais. Be to, kaip tai buvo nurodyta šio sprendimo 49 punkte, net tokiais atvejais ji neturi diskrecijos pasirinkdama verslo metus, kurių duomenimis remdamasi apskaičiuos maksimalią baudą. Ji privalo remtis paskutinių ištisų verslo metų, kuriais buvo vykdoma normali ūkinė veikla, duomenimis.
- 75 Tokiomis aplinkybėmis trečia ieškinio pagrindo dalis, taip pat ir pats ieškinio pagrindas yra atmestini.
- 76 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad yra atmestinas visas ieškinys.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 77 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė

priteisti bylinėjimosi išlaidas ir ieškovė pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Paskelbta 2005 m. lapkričio 29 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkė

E. Coulon

P. Lindh